

Arrest

nr. 68 273 van 11 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 juni 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. SIMONE, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren op 5 oktober 2010 het Rijk te zijn binnengekomen en dienen op 12 oktober 2010 een asielaanvraag in.

Op 8 december 2010 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers dienen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing,

die op 16 mei 2011 bij arrest nr. 62 654 eveneens beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 22 maart 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen, met name op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 3 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 22 maart 2011 aan verzoekers ter kennis gebracht. Het betreft de bestreden beslissing die luidt als volgt.

“(…)

Artikel 9ter - § 3 3°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Inderdaad maken betrokkenen in hun aanvraag 9ter een aantal medische getuigschriften over. Deze aantal medische getuigschriften zijn echter niet opgesteld conform het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17 05 2007; bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift.

De aanvraag werd ingediend op 22.03.2011, dus na de invoetreding op 29.01.2011 van het KB van 24 01.2011 , en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt”

Op 24 mei 2011 wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker gegeven (bijlage 13quinquies).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM).

Verzoekers zetten hun middel als volgt uiteen:

“Aangezien de betwiste beslissing zeggende dat de aanvraag van mijnheer K.G. (...) niet ontvankelijk is wegens het motief dat het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag;

Dat dit artikel 9ter, §1, alinea 4 van de Wet van 15 december 1980 schikt dat: “Hij prodigueroverhandigt een medisch certificaat, van het type voorzien door het Koninklijk Besluit van 17.05.2007, dat per Arrest in de Ministerraad beraadslaagd werd. Dit medisch certificaat duidt de ziekte aan, zijn graad van ernst en de nodig geachte behandeling.”

Dat de verzoeker levert een van het type van medisch certificaat op 18/03/2011 die van de ziekte getuigt;

Dat het dus verkeerd is dat de tegenpartij het tegendeel beweert;

Dat zijn aanvraag 9ter daarenboven vergezeld was van het type van medisch certificaat uitgeschreven door DR. A.A. (...) op 18/03/2011 evenals een attest uitgeschreven door dezelfde dokter op 11/02/2011 voor de zorgen die hij aan mijnheer K.G. (...) heeft gedaan;

Dat dit document zonder betwisting toelaat vast te stellen dat de verzoeker een syndroom voorstelt van zware anxio-depressiviteit;

Dat zelfs indien de ernst als dusdanig niet opgegeven is, het mogelijk is uit het certificaat af te leiden dat de aandoening waaraan mijnheer K.G. (...) lijdt zeer ernstig is gezien als de behandeling wordt gestopt er “verergering van de symptomen” zal zijn.

Dat bovendien de dokter, in hetzelfde certificaat, wat de evolutie van de ziekte betreft opmerkt dat er persistentie van de symptomen is en dat hij zijn prognosticatie reserveert, wat — het is gemakkelijk om het te begrijpen — niet goedaardig voorspelt;

Dat het blijkt uit een WHO artikel dat de toegang tot gezondheidszorg is beperkt tot de personen die over consequente financiële middelen beschikken. Dat was natuurlijk helemaal niet het geval van de verzoeker is;

Dat de personen die in 2006 bij een onderzoek door 'Transparency International Armenia' worden ondervraagd, van mening waren dat de sector van gezondheidszorg wordt ingesteld " de meeste omgekochte sector/dienst" Centre for Regional Development/ Transparency International Armenia (CRD/TI Armenia), Corruption (perception in Armenia), tabli en 2006, Fig. 9.1., page 16,

Dat het bovendien mogelijk is om te verzekeren dat hoewel er "geen enkele vormen van ethnische of religieuze discriminatie" bestaat, "de discriminatie eerder betrekking heeft op de capaciteit die de patiënten hebben om de geneeskundige diensten te betalen" (T. Sargsyan et A. Khurshudyan, "Low state wages leads to corruption in health care, education, Bribe-taking replaces official "fee" system", in <http://www.irex.am/eng/programs/media/pdf/prezident-eng.pdf>, paru le 19.02.2008);

Dat een terugkeer naar het land van oorsprong een verergering zou betekenen van de gezondheidstoestand van de verzoeker die zich dan ook niet correct en adequaat zou kunnen doen verzorgen;

Dat de verzoeker de aanvraag 9ter en de documenten waarvan sprake bij hem verhaal voegt; Dat er dus een klaarblijkelijke vergissing is vanwege de tegenpartij die schijnbaar de documenten die haar onderworpen werden niet correct nagekeken werden; Aangezien dat de betwiste beslissing zich niet geuit heeft over de medische elementen die haar ter appreciatie voorgelegd werden;

Dat ze geen rekening houdt met de bijzondere situatie van de verzoekster de welke aangepaste zorgen vereist;

Dat het geleverde certificaat door de verzoekster voorgelegd duidelijk de pathologie aangeeft waaraan de verzoekster lijdt, de graad van ernst alsook de nodige aangepaste behandeling;

Dat er een overduidelijke schending van het artikel 3 E.C.R.M;

Aangezien dat daarvan uitgaande, de betwiste beslissing nietig verklaard dient te worden."

2.2. Verweerder antwoordt in zijn nota met opmerkingen het volgende:

"Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoekers in de toelichting van het enig middel in gebreke blijven in te gaan op de nochtans door hen opgeworpen schendingen van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekers vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekers slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekers door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de beslissing als volgt gemotiveerd werd:

"Artikel 9ter - §3, 3°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Inderdaad maken betrokkenen in hun aanvraag 9ter een aantal medische getuigschriften over. Deze aantal medische getuigschriften zijn echter niet opgesteld conform het model vereist door Art. 9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.06.2007; bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift. De aanvraag werd ingediend op 22.03.2011, dus na de invoeging op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art. 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt. "

De verwerende partij benadrukt dat de medische getuigschriften die verzoekers bij hun aanvraag hebben gevoegd inderdaad niet de medisch getuigschriften betreffen dat zij hoorden voor te leggen, zoals bepaald in het KB van 24 januari 2011.

Een vergelijking met het standaard medisch getuigschrift zoals toegevoegd in bijlage bij het KB dd 17.05.2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 en gewijzigd bij KB van 24 januari 2011, toont duidelijk aan dat geen gebruik werd gemaakt van dit standaard medisch getuigschrift.

Deze vaststelling volstaat om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Het door verzoekers voorgelegde medische getuigschrift is immers gericht aan de raadgevend geneesheer en niet aan de 'Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken'.

Het Koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, geeft in de bijlage het model weer van het medische getuigschrift dat bij een aanvraag 9ter dient gevoegd te worden. De hoofding van dit getuigschrift luidt als volgt:

"MEDISCH GETUIGSCHRIFT
bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties
bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken "

en in het Frans:

« SERVICE PUBLIC FEDERAL INTERIEUR Direction générale de l'Office des Etrangers
CERTIFICA T MEDICAL
destiné au Service Régularisations Humanitaires
de la Direction Générale de l'Office des Etrangers »

Uit het administratieve dossier blijkt dat de 2 medische getuigschriften bijgevoegd door verzoekers, niet voldoen aan het model zoals voorgeschreven door het voormelde KB. De bijgevoegde getuigschriften waren bestemd voor de adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De bestreden beslissing werd bij toepassing van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 onontvankelijk bevonden aangezien verzoekers niet voldoet aan de gestelde voorwaarden zoals reeds supra uiteengezet.

Artikel 9ter §3 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid; 4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling".

Conform het gewijzigde art. 9ter van de Vreemdelingenwet dienen verzoekers een standaard medisch getuigschrift over te maken zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart de aanvraag onontvankelijk indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voormelde voorwaarden van ziekte, graad van ernst en noodzakelijke behandeling.

De aanwezigheid van een standaard medisch getuigschrift met de noodzakelijk vermeldingen is derhalve een ontvankelijkheidsvereiste die door de gemachtigde (en niet door een geneesheer) moet worden gecheckt. Hierin ligt een der hoofdredenen waarom het nieuw modelgetuigschrift aan de gemachtigde is geadresseerd en niet aan een arts.

Door de gemachtigde werd dan ook terecht geoordeeld dat het standaard medische getuigschrift niet werd voorgelegd bij de aanvraag. Het attest is immers niet gericht aan de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals voorgeschreven in het standaard model, doch enkel aan de geneesheer.

De vaststelling dat het standaard medisch getuigschrift zoals vereist door artikel 9ter § 1 van de wet van 15/12/1980 en vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 24 januari 2011 niet wordt toegevoegd aan de aanvraag, volstaan om de bestreden beslissing te ondersteunen.

De verwerende partij betwist geenszins dat de beoordeling en de appreciatie van de inhoud van het medische getuigschrift aan de ambtenaar-geneesheer toekomt. De verwerende partij merkt evenwel op dat de gemachtigde op geen enkel ogenblik een inhoudelijke beoordeling van het medisch getuigschrift heeft gemaakt.

In tegenstelling tot het oude artikel 9ter eist het nieuwe artikel het aanvoeren van een medisch getuigschrift waarvan niet enkel de medische inhoud (vermelding van ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling) maar ook de vorm voorgeschreven wordt. (Art 9ter§I).

Gezien de concrete inhoud van het nieuw art. 9ter §1, noopt de gezamenlijke lezing van art. 9ter § 1 van de Wet voormeld en nieuw art. 7 §1 van het K.B, voormeld, tot de vaststelling dat de aanvraag 9 ter dient vergezeld te zijn van :

een standaard medisch getuigschrift zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Indien deze stukken niet of slechts gedeeltelijk voorliggen, wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Art 9ter §3, 3° voorziet niet enkel in de onontvankelijkheid van de aanvraag indien het aangevoerde medisch getuigschrift een medisch inhoudelijk gebrek toont, maar evenzo indien "het standaard medisch getuigschrift" niet wordt voorgelegd. Het is overigens dit getuigschrift dat de voorgeschreven medische informatie moet bieden (Art 9ter § 1 vierde lid: "E>// medisch getuigschrift vermeldt de ziekte... etc)

De wetgever heeft de ontvankelijkheid van de aanvraag niet enkel willen doen afhangen van de aanwezigheid in het medisch attest van de voorgeschreven medische informatie. Hij achtte de conforme vorm van dit medisch attest even belangrijk gezien het gebrek aan conformiteit, net zoals een medisch-informatief gebrek, evenzeer de onontvankelijkheid van de aanvraag tot gevolg heeft.

De wetgever heeft tevens geen gradatie ingevoerd m.b.t. de vormelijke conformiteit. Hieruit moet worden afgeleid dat hoewel de gemachtigde voortaan de exclusieve bevoegdheid heeft omtrent de ontvankelijkheid (aanhel art 9ter §3) van de aanvraag, zijn nazichtbevoegdheid van de vormelijke conformiteit van het medisch attest hem niet toelaat een relatieve conformiteit te aanvaarden. Hij dient zich te beperken tot de vaststelling of het voorgelegd document al dan niet volledig conform is met het standaard medisch getuigschrift gepubliceerd als bijlage bij het KB van 24 januari 2011.

Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat de beslissing genomen werd op basis van een correcte voorstelling van de feiten waardoor verwerende partij geen onzorgvuldig gedrag verweten kan worden en evenmin een schending van de motiveringsplicht.

Terwijl de verzoekende partij niet aantoon op welke wijze er sprake zou zijn van een schending van art. 3 van het Europese Verdrag van de Rechten van de Mens

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Het enig middel van de verzoekende partij is niet ernstig."

2.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Er wordt immers, met verwijzen naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de door verzoekers' neergelegde getuigschriften niet werden opgesteld conform het model van het standaardgetuigschrift, zodat de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekers deze motieven kennen. Zodat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden. Waar verzoekers evenwel aangeven het niet eens te zijn met de inhoud van de motieven nu zij menen wel degelijk het noodzakelijke medische attest te hebben voorgelegd en aldus te voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden, voeren zij eerder de schending

van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Verweerder houdt voor dat het medisch attest, dat door verzoekers bij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd werd gevoegd, geen “standaard medisch attest” is dat werd opgesteld conform het model vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en gepubliceerd als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 24 januari 2011).

De Raad kan slechts vaststellen dat het medisch attest van 18 maart 2011 dat verzoekers bij hun aanvraag om in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd voegden, met uitzondering van de hoofding, volledig gelijk is aan het standaard medisch attest zoals opgenomen als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011. Het ingediende medisch attest bevat dezelfde vragen en opmerkingen als het standaard model. Het loutere feit dat in de hoofding van het medisch attest tussen de woorden “Destiné au” en de woorden “Service Régularisations Humanitaires de la Direction Générale de l’Office des Etrangers”, de woorden “au médecin conseil du” werden gevoegd, laat op zich niet toe te besluiten dat het aangebrachte medisch attest geen standaard medisch attest is zoals voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of niet beantwoordt aan het model zoals bepaald in het koninklijk besluit van 24 januari 2011. Het gegeven dat op een modelformulier een verduidelijking werd aangebracht die bovendien, gelet op hetgeen is bepaald in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet waarin wordt voorzien dat de medische beoordeling die moet plaatsvinden op basis van medische attesten gebeurt door een ambtenaar-geneesheer perfect logisch is, laat op zich niet toe te oordelen dat geen gebruik zou zijn gemaakt van het voorziene standaard medisch getuigschrift.

Waar verweerder in de nota met opmerkingen het volgende stelt: *“De aanwezigheid van een standaard medisch getuigschrift met de noodzakelijk vermeldingen is derhalve een ontvankelijkheidsvereiste die door de gemachtigde (en niet door een geneesheer) moet worden gecheckt. Hierin ligt een der hoofdredenen waarom het nieuw modelgetuigschrift aan de gemachtigde is geadresseerd en niet aan een arts. Door de gemachtigde werd dan ook terecht geoordeeld dat het standaard medische getuigschrift niet werd voorgelegd bij de aanvraag. Het attest is immers niet gericht aan de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals voorgeschreven in het standaard model, doch enkel aan de geneesheer”,* kan hij niet worden gevolgd. Verweerder lijkt aan te geven dat door de ‘verkeerde betiteling’ van het medisch attest en de toevoeging van de woorden *“voor de raadgevende arts van ...”* het medisch attest niet wordt onderworpen aan de ontvankelijkheidscontrole van de gemachtigde. Uit de stukken van het dossier blijkt echter niet dat het medisch attest ‘rechtstreeks’ is voorgelegd aan de door de verweerder aangestelde arts. Uit de stukken blijkt integendeel dat de aanvraag om medische redenen met bijgevoegde stukken, waaronder de medische attesten, is verstuurd naar de *“Dienst humanitaire regularisaties, Sectie art. 9ter”* en wel degelijk voor controle inzake de ontvankelijkheid is voorgelegd aan de gemachtigde.

Verweerder zet in de nota met opmerkingen vervolgens het volgende uiteen: *“De wetgever heeft de ontvankelijkheid van de aanvraag niet enkel willen doen afhangen van de aanwezigheid in het medisch attest van de voorgeschreven medische informatie. Hij achtte de conforme vorm van dit medisch attest even belangrijk gezien het gebrek aan conformiteit, net zoals een medisch-informatief gebrek, evenzeer de onontvankelijkheid van de aanvraag tot gevolg heeft.*

De wetgever heeft tevens geen gradatie ingevoerd m.b.t. de vormelijke conformiteit. Hieruit moet worden afgeleid dat hoewel de gemachtigde voortaan de exclusieve bevoegdheid heeft omtrent de ontvankelijkheid (aanhef art 9ter §3) van de aanvraag, zijn nazichtbevoegdheid van de vormelijke conformiteit van het medisch attest hem niet toelaat een relatieve conformiteit te aanvaarden. Hij dient zich te beperken tot de vaststelling of het voorgelegd document al dan niet volledig conform is met het standaard medisch getuigschrift gepubliceerd als bijlage bij het KB van 24 januari 2011.

Verweerder kan bezwaarlijk beweren dat door het verschil in de hoofding van het voorgelegde medisch attest van het standaard medisch attest, de gemachtigde niet meer in staat is om de ontvankelijkheidsvoorwaarden na te gaan en te onderzoeken of voldaan is aan de bij wet gestelde voorwaarden en hij een relatief conform attest zou aanvaarden.

Er dient bijgevolg vastgesteld te worden dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN